

Катя Бакърджиева

ЩО МИ Е МИЛО И ДРАГО

МКПД „Гоце Делчев“

ЩО МИ Е МИЛО И ДРАГО
Сборник, 115 народни песни

на Македонско културно просветно дружество
„Гоце Делчев“, създаден от:

Катя Бакърджиева - автор-съставител
Детелина Калева - илюстрация на корицата
Йорданка Богдева - графичен дизайн и предпечат

Издателство: ОМЕТЕО
ISBN 978-954-92020-5-2

Версия в електронен формат, под лиценз Крейтив Комънс
Признание-Некомерсиално-Без производни произведения 2.5 България договор се
публикува в Интернет на адрес: <http://authors.ometeo.net/978-954-92020-5-2.pdf>

Катя Бакърджиева

ЩО МИ Е МИЛО И ДРАГО

СБОРНИК

115 НАРОДНИ ПЕСНИ

МКПД „Гоце Делчев“

Варна, 2008

Македонските песни са
записани от фамилия
НИКОВИ

(Христо Атанасов Ников – преселник
във Варна от с. Мокрени, Костурско)

Айде да му речем...

Айде да му речем още една – две да са сторат.
Две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл*,
рано шо пееше, рано у май месец.

Айде да му речем още една – три да са сторат.
Три нозе – перустия**,
две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл,
рано шо пееше, рано у май месец.

Айде да му речем още една – четири да са сторат.
Четири бозки крава има,
три нозе – перустия,
две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл,
рано шо пееше, рано у май месец.

Айде да му речем още една – пет да са сторат.
Пет пърста ръка има,
четири бозки крава има,
три нозе – перустия,
две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл,
рано шо пееше, рано у май месец.

Айде да му речем още една – шест да са сторат.
Шест месеца – пол година,
пет пърста ръка има,
четири бозки крава има,
три нозе – перустия,
две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл,
рано шо пееше, рано у май месец.

Айде да му речем още една – седум да са сторат.
Седум звезди – ред на небо,
шест месеца – пол година,
пет пърста ръка има,

* бюлбюл - славей

** перустия - триножчик от желязо, върху който се поставя съд, а под него се пали огън, за да се вари нещо.

четири бозки крава има,
три нозе – перустия,
две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл,
рано шо пееше, рано у май месец.

Айде да му речем оше една – осум да са сторат.
Осум моми – цело оро,
седум звезди – ред на небо,
шест месеца – пол година,
пет пърста ръка има,
четири бозки крава има,
три нозе – перустия,
две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл,
рано шо пееше, рано у май месец.

Айде да му речем оше една – девет да са сторат.
Девет месеци жена носе,
осум моми – цело оро,
седум звезди – ред на небо,
шест месеца – пол година,
пет пърста ръка има,
четири бозки крава има,
три нозе – перустия,
две очи – малка мома,
еден беше бюлбюл,
рано шо пееше, рано у май месец.

Ангьо мори

– Кажи, речи, Ангьо мори,
дека ти е, Ангьо, твойто момче.
– Мойто момче, бего мори,
го убия, бего, низамите.
– Кажи право, Ангьо, не ме лъжи.
Яз го видох, Ангьо мори, снощи вечер,
снощи вечер, Ангьо мори край Вардаро.
Той водеше, Ангьо мори, триста души,
триста души, Ангьо мори, баш комити.
Той му беше, Ангьо мори, войводата.
Кажи право, Ангьо, не ме лъжи.

Баба Минковца

Ветрове веят,
дъждове валят,
Баба Минковца
все по калцуни.
Дъщерите ѝ
все скопосани,
баба Минковца
все по, поо калцуни.

Биляна платно белеше

Биляна платно белеше
край Вардарските извори,
отдолу идат винари,
винари белограждани.
Биляна дума винари:
– Полека карай кервана
да не ми платно сгазите,
платното ми е даровно
за свекър и за свекърва.
Винари думат Биляни:
– Ако ти платно сгазиме,
со вино ке го платиме,
со тая върла ракия.
– Не ви го сакам виното,
виното, ни ракията
най ви го сакам момчето
напред шо кара кервано.
– Момчето ни е сгодено,
Биляно, моме хубава,
затуй караме кервано,
в неделя сватба ке правим.

Бог да го убие...

Бог да го убие, мамо,
Бог да го убие
комшийчето, мамо, терзийчето*,
комшийчето, мамо, терзийчето.
Тясно ми го скрои, мамо,
тясно ми го скрои
сукманчето, мамо,
джамаданчето**.
Бог да го убие, мамо,
Бог да го убие
комшийчето, мамо, кондурджийчето***,
комшийчето, мамо, кондурджийчето.
Тесни ми ги скрои, мамо
тесни ми ги скрои
кондурките, мамо,
великденските.

Болен ми лежи

Болен ми лежи, море, кара Мустафа.
– Де гиди, море, кара Мустафа.
– Кой ке ти носи дългата пушка,
дългата пушка, тонката сабя?
– Нека я носи той айдут Велко,
дека е юнак, мори по-голем от мене.

Бонка се в гора изгуби

Бонка се в гори изгуби,
найде я овчар будала.
Овчар на Бонка продума:
– Дай, Бонке, да те целуна,
дай, Бонке, да те прегърна.
– Да слезем долу край село,
там ще дам да ме целунеш.
Да идем край нашите порти,
там ще дам да ме прегърнеш.

* терзия - шивач

** джамаданче - горна дреха

*** кондурджия - обушар

Като стигнале до порти,
Бонка се виком провикна:
– Я излез, мале, да видиш
какво магаре ти водя.

Боряно, Борянке

Боряно, Борянке,
сал ти ли си мома?
Сал ти ли си мома,
сал ти ли знайш да пееш?
Гласът ти се чува
чак до наш'та нива,
чак до наш'та нива,
чак до наш'та слива.
Сърпа си оставям
тебе да послушам –
каква песен пееш,
какви думи думаш.
Каква песен пееш,
нея да засвиря,
хоро да направя,
хоро за момите,
башка за момците.

Вземи я, мале

– Вземи я, мале, вземи я
Калинка мене за булка.
На мене, мале за булка,
на тебе, мале, за снаха.
– Че тя е, синко мъничка,
не знае къща да върти,
не знае деца да гледа.
– И славейчето е мъничко –
само си пили пилците,
кукувицата' й голяма,
други' й пият пилците”.

Гледай ме, гледай

Гледай ме, гледай, либе,
нагледай ми се,
днеска съм тука,
утре ме няма,
нагледай ми се.
Ръчай, поръчай, либе,
що да ти купя,
ръчай, поръчай,
ах, първо либе,
що да ти купя.
Купи ми, купи, либе,
върла отрова,
да се отровя,
ах, първо либе,
заради тебе.
Да се находиш, либе,
с моите другарки,
с моите другарки,
ах, първо либе,
върли душманки.

Гроздана

Бегала Грозда, Гроздана
по това поле широко.
Девер му търча по нея.
– Върни се, върни, Гроздано,
от шо ти се додеяло,
дали от свекър, свекърва
или от девер, етърва?
– Нито от свекър, свекърва,
нито от девер, етърва,
току ми се додеяло
от пуста къшча на пъто.
Пустни конаци кондисват,
пусти турци чекашчем,
бели погачи месешчем,
тонки буречи правешчем.

Горо ле, зелена

Кукувища кука
на залена бука,
горо ло, зелена,
ти, вода студена.
Имаш ли за нази
сянка да ни пази,
горо ле, зелена,
ти, вода студена.

—
Конници се пишат
на Софийско поле,
горо ле, зелена,
ти, вода студена.
И аз ке се пишем
на Софийско поле,
горо ле, зелена,
ти, вода студена.

Гукни, гукни, гугутке

Гукни ми, гукни, гугутке, леле,
и аз така съм гукала.
И аз така съм гукала, леле,
кога съм била при мама.
Ситна ми роса росеше, леле,
руса ми коса растеше.
Руса ми коса растеше, леле,
бело ми лице цъфгаше.

Гусла гуси

Гусла гуси край Пирина,
дедо ѝ приглася.
Кой ще нази от враг пази?
Де е Гоце, де е Даме,
где е Янето Сандански,
где Борис Сарафов,
де е Тодор Александров?
Де са друзите войводи?
Старите измряха...

Даваш ли, даваш...

– Даваш ли, даваш, Балкаднжи Йово,
хубава Яна на турска вяра?

– Море, войводо, глава си давам,
Яна не давам на турска вяра.

Отсекоха му и двете ръце
и пак го питат и го разпитват:

– Даваш ли, даваш, Балкаднжи Йово,
хубава Яна на турска вяра?

– Море, войводо, глава си дявам,
Яна не давам на турска вяра.

Отсекоха му и двете нозе
и пак го питат и го разпитват:

– Даваш ли, даваш, Балкаднжи Йово,
хубава Яна на турска вяра?

– Море, войводо, глава си давам,
Яна не давам на турска вяра.

Избодоха му и двете очи
и го не питат, нито разпитват,

току си взеха хубава Яна
и я качиха на бърза коня

да я откарат долу в полето,
долу в полето, татарско село.

Яна Йовану тихом говори:

– Остани сбогом, брате Йоване!

– Хайде със здраве, хубава Яно.

Очи си нямам аз да те видя,

ръце си нямам да те прегърна,

нозе си нямам да те изпратя!

Дафино, вино цървено

Дафино, вино цървено,
момчето ти е заспало
на Кара камен планина,
на суво ридо без вода.

Па поминая айдуци,
гунчето* му го земая.

– Пусто, остало гунчето,
кога ми е живо момчето.

* гунче - горна дреха като сако

Пак поминая айдуци,
му го грабнале фесчето.

– Зло да го найде фесчето
кога ми е живо момчето.

Два са бора

Два са бора ред поредом расли,
между них е ела тънковита.

Боре расли горе нависоко,
засланяли ела тънковита
от зли бури, от студени ветри:
да ѝ ветри върше не пребият,
да ѝ бури клони не полomiaт.
Не са били два бора високи,
най са били два братя рождени,
а между им – Елица сестрица.
Мила сестра братя засланяли
от зли хули, от студени речи:
да ѝ хули име не похулят,
да ѝ речи слава не погубят.

Девоичиня

Девоичиня,
девоичиня, гугуфчиня, айде,
девоичиня,
девоичиня, гугуфчиня.

Път сторете,
път сторете да помина, айде,
път сторете да помина
мегю двете.

Нишчо лошо,
нишчо лошо не ви чинам, айде,
нишчо лошо, нишчо лошо
не ви чинам.

Ръце ми се
ръце ми се у джебои, айде,
ръце ми се, ръце ми си
у джебои.

Джебой ми се, джебой ми се
пълни рамни, айде,
пълни рамни
со леблеби и суво грозде.

Джунджур, девойко

Джунджур*, девойко убава,
джунджур му цвейке на поле,
китка трендафил на глава,
зърно карамфил на гърло,
айде да се кирдосаме**.
На сите да е върнато
таква радост голема –
на синови, керки и внуци.
Еднъж да му е арджо до веко,
кой нема – Госпо да му даде!

Дома ли си?

Дома ли си, Севдо, сама ли си?
Не съм сама, либе, мама си е дома.
На майка ти торба круши,
хем да яде, хем да мълчи.
Дома ли си, Севдо, сама ли си?
Не съм сама, либе, тате си е дома.
На баща ти, либе, лула тютюн,
хем да пуши, хем да мълчи.
И що види, да не казва.

Доне, Донке

Не стой, Доне, Донке,
не гледай ме,
от гледане, Донке,
файда няма.
От гледане, Донке, файда нема,
от милване, Донке,
файда има.

Забравил бях да се женя

Забравил бях да се женя,
науми ми стара майка.
Кога моми заскъпняха –
една мома за хиляда,
девет момци за кош плява.

* джунджур - накичен с дребни накити

** да се кирдосам - да се сгодя

То не било за кош плява,
ами било ръженица,
ръженица от пшеница.

Закукала синя кукувица

Закукала синя кукувица.
Не е била синя кукувица,
най е била Яна сиротица.
Та си кълне нейна стара майка,
не му даде момче спроти нея,
току му даде момче кеседжия*.
Весден стое по ладни меани,
на вечеря по страшни дервеня**
Как ми дойде, майко, едно утро,
ми донесе кошуля кървава,
у кошуля братова ми ръка,
на ръката бурма позлатена.
Бурма пее братово ми име.
Достигная братови ми момци.
– Бърго, Яно, брат ти ке се жене.
– Я постойте, момци, почакайте,
да облеча ново лепо руво.
Не облече ново лепо руво***,
най облече калугерско руво.

Залюляла Янка

Залюляла Янка
булино си дете,
хем го е люляла,
хем го' й люто клела:
„Спи ми, спи, детенце,
да се не събудиш,
че от теб не мога
на хоро да ида,
на хоро да ида,
с либе да се видя“.

* кеседжия - разбойник

** дервент - нроход

*** лепо руво - хубава дреха

Заплакала е гората

Заплакала е гората,
гората и планината,
и на гората дървето,
и на дървето вършето,
и на вършето листата,
и на полето тревата,
на кладенците водата
заради Индже войвода.
– Де да е Индже да дойде
с петстотин млади юнаци,
дето ги куршум не фаща,
горите да развеселят!
Как ги е зачул Инджето
и си се виком провикна:
– Горо ле, горо зелена,
имаш ли вода студена,
имаш ли сянка дебела?
Гора на Индже думаше:
– Ти дойди, Индже войвода,
аз ще ти сянка направя,
още ще вода източа,
като за тебе войвода
и за твои отбор юнаци.

Кавали свирят в усои

Кавали свирят в усои,
Грозданка двори метеше
и на майка си думаше:
– Ти мети, мале, дворове,
аз ще ида, мале, да видя
кой свири, мале, в усои.
Ако е, мале, мил братец,
скоричко ще се завърна.
Ако е, мале, млад Стоян,
скоро не ми се надявай.
Ще ида, мале, със него,
ще стана, ще му пристана.
А при теб ще се завърна
тъкмо след една година
със мъжка рожба на ръце,
и с китка цвете на глава.

Кальо ле

Кальо ле, Кальо, арна девойко.
Калино лице, джанъм, бела погача.
Кой преминува, джанъм,
все си къснува.
И яз премина, джанъм,
и яз си късна.
Калината коса, джанъм,
широка сенкя.
Кой преминува, джанъм,
все си седнува.
И яз премина, джанъм,
и яз си седна.

Кате, лично девойче

Кате, лично девойче,
хайде да се земеме.
Како ке се земеме,
кога пари немаме.
Ако пари немаме,
Голема севда имаме.

Каква мома видох

Каква мома видох, мамо,
каква мома видох,
долу на пчелина, мила мамо,
долу, долу на пчелина.
Де се преминува, мамо,
де се, де се преминува.
Син сукман развява, мале мо,
бяла риза спуща.
Ла, ла, ла, ла, ла...
Иди ми я искай, мамо,
иди ми я искай.
Дано ти я дадат, мамо,
дано, дано ти я дадат.
Ла, ла, ла, ла...
Ак' не ти я дадат, мамо,
ак' не ти я дадат,
сам ще си я взема, мале мо,
сам ще, сам ще си я взема.

Калудка мома хубава

Отдолу иде Калудка,
Калудка мома хубава,
Калудка пиле шарено.
Кирчо Калудки думаше:
– Докога мома ще стоиш,
докога света ще гориш?
На млади булки мъжете,
на стари баби синовете,
на дребни деца бащите.

Китка ти падна

Китка ти падна, Дено,
от висок чардак, Дено,
на бял мермер камък.
Ой, Дено, Дено,
бяла Дено,
сребърно вретено.
Че я намери, Дено,
едно лудо, младо, Дено,
младо неженено,
Ой, Дено, Дено,
бяла Дено,
сребърно вретено.
В пазва я тури, Дено,
в пазва до сърцето.

Кога зашумят шумите

Кога зашумят шумите, буките,
кога зашумят шумите,
плачат за войводата, капетано,
Кога във село пойдете,
кога през село минете, аман, аман,
да не ви чуе майка ми, старата.
Ке ви пита за мене, аман, за мене.
„Дека е син ми Костадин,
войводата, капетано?“
„Син ти се, майко,
ожени, ожени
за една македонка
поробена“.

Койна явам

Койна явам, майко, койна аджамия.
Аз го явам, майко, на студена вода.
Той ме носи, майко, на момини порти.
Не излезе мома църноока,
най излезе момината майка.
– Да що сакаш, да що сакаш,
море лудо-младо?
– Нито сакам жито къкличаво,
нито сакам вино тригодишно,
мома сакам, мома сакам,
мома сакам, мома църноока,
мома за армасване.

Коледарска

Пее Станеникът:

Стани, нине, господине,
че ти идем добри гости,
добри гости коледари.
Че ти носим божи вести –
пълни дамове със стока,
а дюгените с имане.
Млада булка да зачене,
на дрян люлчица да върже,
в люлчицата син синчец,
с пишчица тейкова отмяна.
Амин, дружина!
Че ни дари добри дари,
добри дари – превит кравай.

Всички:

Ний излизаме,
Господ да влиза!

Коледарска – II вариант

Пее Станеникът:

Ний сме дошли в тази къща,
малко почукахме, много похлопахме.
Ний го помислихме лош човек,
а той излезе добър човек.
Че ни дари добра дара:

вит, превит кравай,
в нашта торба скрит.
На кравая пъстра пара,
Амин дружина!
Че му сей имало нивчица,
въз нивчица крушчица,
под крушчица люлчица,
в люлчица син-синчец,
с пишчица – тейкова отмяна.
Расло, та порасло,
че го пратили да пасе
белобузите кози.

Пеят всички:

Ний излизаме,
Господ да влиза!

Кравай скача от полица

Кравай скача от полица,
ври в котлето кървавица.
Коладе, коладе ле.
Запей, бабо, като лани,
на нас весело да стане,
Коладе, коладе ле.

Лаленце се люлее

Лаленце се люлее
на зелено ливаде.
Не е било лаленце,
най е било детенце.

—

Перуника, цял ден вика:
„Ела, моме, откъсни ме“
Перунико, хей,
перу, перунико,
перунико, хей!
Перунико, перунико,
перунико, перунико!
Перуника цял ден вика:
„Ела, моме, откъсни ме“.

Лудо младо...

Лудо младо сон засонило
на ръчица бела момина,
а мома се чудом чуди:
милно ѝ е да го буди,
драго ѝ е да го гледа.
„Доста съм те тебе жалила,
ставай, лудо, че е ранина,
милно ми е да те будя,
ала солнце веке иде,
ала солнце ке ни види“.
Лудо младо проговорило:
„Как да стана, малка' ѝ моме,
как да стана, мило либе,
като немам веке сила,
като ти си я изпила“.

Луковитски моми

Луковитски моми, нане,
луковитски моми
щури пощурели, нане,
луди полудели.
Мътна вода газят, нане,
бели нозе мият
бели нозе мият, нане,
със чумбер ги трият.
Дано даде Господ, нане,
суша да настане,
суша да настане, нане,
реки да пресъхнат,
реки да пресъхнат, нане
и Алтън Панега.

Мало момче

Море закълна се мала мома, дос, дос,
да не земе мало момче, дос, дос.*
Море голем къшея да си хапнеш,
голем лаф да не кажеш.
Море Господ късмет му го стори
и си зела мало момче.

* Забележка: Припевът “дос, дос” се повтаря във всеки стих

Море си го пушчи на нивата,
летно слънце огре, зайде,
море мало момче не си греде.
Море колко търна първа бразда,
скокна грудка го подплати.
Си отиде мома да го земе.
Море шумне тува, шумне тамо,
па го виде под грудката.
Си го зела у прегачо*,
го занесе дор до дома
и му даде да вечера.
Колко съркна две лъжици,
пуста мачка глуфец тера**,
мори го подули под паница.

Малки моми

Малки моми из друм тичат,
цветя берат, китки кичат.
Китките си цвят разтварят
и на моми проговарят:
„Берете ни, малки моми,
кичете си руси коси“.

Мануш войвода

Доста сме яли, яли и пили,
глъсти ягнета и вино червено.
Развявай байряк, ти, Мануш войвода.
Нашите майки все черно носят,
все черно носят, нас живи жалят.
Нашите сестри на хоро не ходят,
на хоро не ходят, песни не пеят.
За нази мислят и нас жалеят.
Нашите братя по гори ходят,
по гори ходят, все нази търсят.
Развявай байряк, ти, Мануш войвода.

* прегач - престилка

** мачка глуфец тера - котка гони мишка

Мари моме

Мари моме, малка моме,
блазе тебе на душа ти,
шо си спиеш при майка ти,
при майка ти, при татко ти.
Яз сиромах, сам легнувам,
сам легнувам, сам станувам.
На полунощ се разбудувам,
малка мома потърсувам,
ала пирница* заграбувам.

Мари бабо

Мари бабо гърбава,
имаш щерка хубава.
Дай ми я, бабо,
дай, дай, дай,
да станеме роднина.
Ако не ми я дадеш,
още утре да умреш.
Дай ми я, бабо,
дай, дай, дай,
да станеме роднина.

Марко дойде

Зетовата къшгча со четири врати.
На едната врата три лебари месат,
на другата врата три касаци колят
и тия не можат, леле, да настигнат.
На другата врата три ахчии** готвят
и тия не можат, леле, да сколасат.
А на друга врата три винари точат
и тия не можат, леле, да насмогнат.
Сношчи Марко дойде от Прилепа града.
Марко, кралю Марко
со мома армасана.
Марко вечераше, мома права стое,
Марко вино пие, мома диван стое.***

* пирница - възглавница

** ахчия - готвач

*** стои диван - стои прав от уважение

Милка мома

Тръгнала е Милка мома
за вода студена.
Леле, Милке,
Милке моме хубава,
изгори ме,
Милке, умори ме.
Менците ѝ, мила мамо,
бели, та ковани.
Леле, Милке,
Милке моме хубава,
изгори ме, Милке, умори ме.

Милкано моме

Милкано моме, Милкано,
шо много знае майка ти,
много магии да праве.
шарено пиле хващаше,
жуво го у земя клавише.
Ка пере пиле под земя,
така да перат ергени
по тебе, моме Милкано,

Милкано моме – II вариант

Милкано моме, Милкано,
слушай шо веле Осман бег.
Чифлико ке си продаде
и тебе, моме, ке вземе.
А бре, турчине, будала,
колко ти чине чифлико,
дваж по ми чине верата.

Милните моми

Милните моми, златните,
слушайте шо ке ви кажа.
Кога ке ойте за вода
и мене да ме викнете
и яз со вази да дойда,
да ви носат стомните,
да ви олекнат ръците.

Млада невеста

Шо ми е мило и драго
млада невеста яз да си бидам.
Со млада момче по мене,
со млади нунко пред мене,
со смилен венец на глава,
со жълти чейли на нозе.
Де гиди, млада невеста!

Момиче, малък дяволе

– Момиче, малък дяволе,
не ми минавай през двори,
не ми задавай кахъри.
Лъох, лъох, ли ли лъох,
лъох, ли ли лъох,
ли, ли, ли, ли ли, ли лъох,
лъох, ли, ли ли, лъох.
– Байно ле, бачо Иване,
и туй ли да те науча.
Лъох...
Ще сложиш твоите при моите,
че двама да се кахърим.
Лъох...

Момиче, малък дяволе – II вариант

– Момиче, малък дяволе,
не ми минавай през двори,
не ми задавай кахъри.
Че малко ли са моите,
къде да дяна твоите?
– Байно льо, бачо Иване,
вземи ги мойте и твойте,
посей ги в росна градинка.
Ако поникне босилек,
ний двама ще се вземеме.
Ако поникне коприва,
ний двама ще се разделим.

Момче горнянче

Слязло ми момче горнянче
от горе, от планината.
Влашки говеда караше,
караше, препродаваше.
Даде говеда за двеста,
купи си гайда за триста.
Да свири по седенките
и още по беленките.
Засвири момче горнянче,
направи хоро голямо.
До всяка мома и момък,
до наша Рада дор двама.

На първо либе кум да бидам

Нали сториме вера и клетва
ни да са жена, ни да се мъжиш.
Яз ке си ода на чужда чужбина
и ке се врата дор три години.
Колко отидо на пол пъто,
абер ми дойде – ти се армаса
за мой кръшчелник.
И ма покани кум да ви бидам.
Стоя, са ума шо да направя.
Со шо нози просто да стоя,
со шо ръци свещчи да държа...
Съте рекоя: „Да се кирдосат“.
И яз рекох со уста: „Да се кирдосат“.
До сърце рекох: „Па догодина
да овдоееш, пак ние двата
пак да се земеме“.

Нали ти рекох...

Нали ти рекох, мале ле,
не чувай мома хубава,
не гради нова градинка,
не сади цвеке секякво.
Че ще дойдат сватове,
цветето ще ти оберат,
момата ще ти уземат.

Недо, Недке

Като метеш, Недо, Недке,
измете ли равни двори?
Не поглеждай мен ергена,
че нали си погодена.
Че нали си погодена,
скоро булчица ще станеш.
Като пееш в градинчето,
не отправяй взор към мене.
Че като ми притъмнее,
ще те грабна с врана коня.
Че тогава годеника
има вятъра да гони.

Не оди, Тинке, на пазар

Не оди, Тинке, на пазар, леле,
Чекай, чекай, нешчо ке ти кажа.
Да ми купиш, да ми купиш цървено ябълко.
Ябълкото на мене, шлюпките на тебе.
Джанъм девойко, вишна висока,
вишна висока и църноока.
Давам, наддавам, моме, тебе да взема.
Татко ми има, лудо, чуена къшча,
къшчата дава, лудо, мене не дава.
Давам, наддавам, моме, тебе да взема.
Татко ми има, лудо, чуена нива,
нивата дава, лудо, мене не дава,
лозето дава, лудо, мене не дава,
стадото дава, лудо, мене не дава.

Не кичи се

Не кичи се, не труфи се, Йовано, Йованке.
Като тебе мома нема, Йовано, Йованке.
Девет села съм обходил, Йовано, Йованке,
като тебе не съм нашъл, Йовано, Йованке.
Хайде двама да се земем, Йовано, Йованке,
че сме си лика прилика, Йовано, Йованке,
като два стърка иглика, Йовано, Йованке.

Нова се чешма заправи

Нова се чешма заправи, леле,
нова се чешма заправи.
Че кой ѝ беше майстора, леле,
че кой ѝ беше майстора?
Иван, Стоян...
ѝ беше майстора, леле.
Кат ѝ го турна чучура, леле,
кат ѝ го турна и шурна.
Льох, льох, ли ли льох,
льох, ли ли льох,
за целувки и любов
всеки е готов.

От Анадоло си греда

От Анадоло си греда*,
край нашчо село премина,
на чешмата си застана,
си најдох Лепа да пере.
– Дай ми тро** вода – му рекох.
Ми даде и ме опитва:
– И мойто момче тамо е,
едни ми казват си греде,
друзи ми кажват си умре.
– Истина, умре, мор Лепа,
и язи тамо се случи.
Зафати Лепа да плаче.
– Мълчи, не плачи, мар Лепо,
изправи глава да видиш,
избриши църните очи
да видиш со кой прикажваш.
Твоео момче си дойде
при тебе, со тебе прикажва.

* гредам - идвам

** тро - малко количество

Отде взе...

От де взе, от де взе
риза да дойдеш?
Взел, де взел, взел, де взел,
нали съм дошъл...
От де взе, от де взе
капа да дойдеш?
Взел, де взел, взел, де взел,
нали съм дошъл...
От де взе, от де взе
гащи да дойдеш?
Взел, де взел, взел, де взел,
нали съм дошъл!

Орал дядо

Орал дядо на ливадка,
чуло му се тъпан бие,
тъпан бие, гайда свири.
Че изпрегна двата вола,
натири ги във два дола:
– Яжете, вълци, двата вола!
Че отиде на берберя,
обръсна си бела брада,
че отиде на хорото,
та се хвана при момите,
при момите, при момците.
Хоро рипа и ги пита:
– Хубав ли съм, дядовата?
– Хубав, дядо, и не твърде:
като яре подстригаче,
като прасе опърлаче!

Остана Станка сираче

Остана Станка сираче,
без майка, Станка, без баща.
Момите платно белеха
на Дунав река голяма.
И Станка клето сираче
и тя си платно белеше.
Отде се чума задала
и при момите отишла.

Като са чума видели,
всичките се разбягали.
Станка при чума отишла
и си на чума продума:
– Земни, ме, чумо, земни ме,
че съм си клета сирота.
Чума на Станка продума:
– Остани, Станке, да белиш.
Тез, дето избягаха,
тях ще, Станке, да взема.

Пеперуда

Литнала е пеперуда,
на Бога се помолила:
Дай ми, Боже, тъмен облак,
да зароси ситна роса,
да се роди жито, просо,
да се хранят сирачета,
сирачета, сиромаси.
Па я дочу мили Господ,
па зададе тъмен облак,
па зароси ситна роса,
па запраши църна земя,
та се роди жито, просо.
Захрани си сиромаси,
сиромаси, сирачета.
Вай, дудоле, дай, Боже ле!,

Под горица

Под горица, под зелена
ред орачи, ред, копачи
оран орат, жито сеят.
Те го сеят, Бог го расти –
да го женат девойките,
да го връзват девояци,
да го возят младоженци,
да го връзват бащи, майки,
да го мелят бели старци,
да го ядат християни.

Пиле Трено

Се запали, пиле Трено,
одайчето, одайчето, пиле Трено,
варосано, белосано.
Не ми е жал, пиле Трено,
за одайчето,
най ми е жал, пиле Трено,
за чекмеджето.
Тамо бежа, пиле Трено,
тефтерите, тефтерите, пиле Трено,
търговските.

Пило лудо, пило

Пило лудо, пило, се опиянило,
се опиянило, пъто го сгрешило.
Пъто го сгрешило, наза се върнало.
Наза се върнало, на момини порти.
Терай, Митро, терай, това лудо младо,
това лудо младо, още неженено.
Терай, Митро, терай, вечера ке сака.
Вечера ке сака, постеля ке сака.
На него вечера – мойто бело лице,
на него постеля – мойта бела снага,
на него пирница, мойта десна ръка.

Прела баба

Прела баба, прела баба
три недели,
та изпрела две къдели.
Насновала, насновала
три гранчета,
изгъкала два лакътя.
Седна баба, седна баба
вън на прага,
сукман крои, риза стяга.
Пусто платно, пусто платно
не излиза
ни за сукман, ни за риза.
Грабна баба, грабна баба
кроилата,
скрой гащи
на котака.

Прощавай, мамо...

Прощавай, мамо, прощавай!
Досега бяхме наедно,
сега – жива раздяла.
Обяда ще да обядвам
със свекър и със свекърва,
със зълви и със девери
и със по-стари етърви.
Прощавай, мамо, прощавай,
цветето да ми поливаш
заран със ситна росица,
а на пладнина с водица,
а вечер, мамо, със сълзи.

Пусни ми, лелю, Тодорка

Пусни ми, лелю мари, Тодорка,
двама на лозе, лелю, да идем,
вишни, череши, лелю, да берем
и скорозрейки ябълки.
Ако я с очи, лелю, погледна,
очите, лелю, да ми изтекат,
ако я с ръце, лелю, докосна,
ръцете, лелю, да ми изсъхнат.
Не пушам, леля, Тодорка,
че тя е мома хубава
от рода лична, голяма.
Дълбока вода, лелю, брод няма,
хубава мома, лелю, род няма.

Пусни ме, любе

– Петлите пеят на разсъмване,
пусни ме, първо любе, пусни ме.
– Тези са петли лъжовни,
постой, почакай, любе, рано е.
– Котлите дрънкат по кладенците,
пусни ме, мило любе, да си ида.
– Тези са звънци овчарски,
постой, почакай, любе да съмне.

Пустите му моми

Пустите му моми,
моми жеравненки,
как тъй лесно знаят
момци да залюбват?
Пустите му моми,
пустите му жеравненки,
знаят момци да залюбват,
хей, брей!

Размирила се Влашката земя

Размирила се Влашката земя,
Влашката и Богданската,
старо губиле, младо робиле,
та поробиле и Ганка робинка.
С камшик я биха по бели ръце,
по бели ръце, по равна снага:
– Хвърли си, Ганке, мъжкото дете,
не стига ли ти бой да те бият
по бели ръце, по равна снага?
Та си разпаса копринен пояс,
та си го върза за две младици,
залюляла го и запяла му:
– Нани ми, нани, мъжко детенце,
дъжд ще завали,
окъпа ще те,
до ще кошута, надои ще те!

Рано е Радка ранила

Рано е Радка ранила
на бели Дунав за вода,
слънцето да я не огрей,
месеца да я не види.
Насреца ѝ – два змея,
два змея, два облака.
Те си на Радка думаха:
– Радо ле, Радке хубава,
снощи край вази минахме,
край ваште равни дворове.
Майка ти сред дворо седеше,
змийче в ръце държеше,
тези му думи думаше:

– Змейо ле, змейо усойни,
както се виеш в ръце ми,
тъй да се въртят момците
по наша Радка хубава.

Росен здравец

Росен здравец сред горица.
Свих си, мамо,
росна китка, леле,
росна китка, пъстра китка.
Сам ми здравец проговаря:
„Млад юнако, брат бъди ми,
брат бъди ми, брат стани ми.
Не ме давай на момците,
че момците
китка носят,
китка носят ден до пладне.
Най ме давай на момите,
че момите
китка носят до вечера“.

Сам си се Стоян похвалил

Сам си се Стоян похвалил,
че имал конче хранено
и имал булче хубаво.
Конче му струва хиляда,
а булче струва два града,
два града като Одрина.
Отде го зачул пашата,
на Стоян хабер проводи
при него Стоян да иде.
Стоян хабера получи
и при пашата отива.
Пашата Стояну думаше:
– Стояне, сербез гяурин,
ти си се нейде похвалил,
че имаш конче хранено
и имаш булче хубаво.
Конче ти струва хиляда,
а булче струва два града,
два града като Одрина.

Искам, Стояне, със тебе
кушия да направиме
с мой'те два сиви атове.
Ако ме мене надминеш,
аз ще ти атове харижа.
Ако те ази надмина,
аз ще ти взема кончето,
конче и булче хубаво.
Стоян на паша думаше:
– Готов съм, паша ефенди!
И си дома отива
право при конче хранено.
С ориз го арно назоби
и с руйно вино напои
и си на конче думаше:
– Конче ле, мое хранено,
много си мене спасявал,
ако и тоз път ме мене спасиш,
ще ти краката посребря
и ще ти грива позлатя.
И го със седло оседла.
Метна се върху кончето
и при пашата отиде.
И на пашата думаше;
– Готов съм, паша ефенди!
Мегдан ти давам сто метра.
И на тази кушия
Стоян надмина пашата.
Гавази на паша думаха:
– Аферим, пашо, агалар,
на Стояново конче хранено!
Паша на Стоян думаше:
– Халал ти струват двата,
двата ми сиви атове.
Само едно ще те помоля
да ми отстъпиш харемлък,
ханъмите и сарайте.
Стоян на паша думаше:
– Не ти ща, пашо, атове,
нито ханъми със сарай.
Само едно, пашо, да знаеш:
с българин шега не бива!

Севда

На сърце ми лежи, мила мамо,
една люта змия.
Не е било змия, мила мамо,
ах, не е било змия,
най е било севда...
Севдините очи, мила мамо,
черни са череши.
Севдината снага, мила мамо,
тънка е топола.
Иди ми я искай, мила мале,
дано ти я дадат.
Ак'не ти я дадат, мила мамо,
ах, ак'не ти я дадат, мила мамо
сам ще си я взема...

Севдините очи

Любе имам, мамо, любе севдалия.
Иди я поискай Севда, мила мамо.
Дано ти я дадат, мамо, дано ти я дадат.
Ако ти я дадат, мамо, по-скоро ела си
да ме позарадваш, мамо, да ми поолекне.
Севдините очи, мамо, черни са череши,
севдината снага, мамо, тънка е топола.
Ако не я дадат, мамо, калугер ще стана,
в манастир ще ида, мамо, там ще си остана.

Седна Мара

Седна Мара на дувара
да си чеше дупка стара, хей, брей.
Че от горе се зададе
мераклия дядо Ради, хей, брей.
„Мари, Маро, либе старо,
що я чешеш на дуваро, хей, брей.
я да идем у дерето,
да му сториме сефтето“,
хей, брей, брей, брей.

Село, село, пусто село

Село, село, пусто село,
откак се' й заселило,
турци не са кундисвали.
Снощи вечер кундисаха.
Де по двама, де по трима,
у Станкини деветима.
Бяла Станка по двор ходи,
по двор ходи, сълзи лее.
– Леле, мале, мила мале,
турци мене ще отвлекат,
ханъма ще ме сторят.
– Мълчи, Станке, недей плака,
имаш братец върл хайдутин,
на хайдутите войвода.
Той не ще да те остави
турците да те отвлекат.

Синко Стояне

“Що стоиш, синко, що гледаш?”
“Гледам си, мале, гледам си
едно ми младо девойче.
Вода налива, разлива
и все към нази поглежда.
Земни го, мале, земни го,
на мене, мале, за булка,
на тебе, мале, за снаха.
Ам тя е, синко, мъничка,
не знае къща да върти,
не знае деца да гледа.
„И славейчето е мъничко,
само си пили пилците.
Кукувицата' й голяма –
други' й пият пилците... “

Скъсал си Черньо чехлите

Скъсал си Черньо чехлите
от Рупци до Радомирци
заради мома Милкана.
Милкана дума Чернюви:

– Черньо ле, черна гидийо,
да би Милкана любила
такива и онакива
тебе би Черньо турила
на малки врата долен праг.
Кога телците изкарвам,
чехлите да си изтривам
във твоите черни мустачки.

Слушай, моме

Слушай, моме, шо тамбура веле*,
веле и говори, айде, бюлбюл.
Вечер ке ти дойда,
вечера да сготвиш,
буряк ем кокошка, погача личена,
хем вино цървено.
Не ми идвай, лудо,
тая вечера, току да ми дойдеш
утре на вечера.
Майка ке отиде у тета на госте,
татко ке отиде пари да занесе
пари да занесе за селска вергия*.
Тогай ела, либе,
ела на вечера.

Снощи вечер

Снощи вечер пиян се връщам, Севдано,
тебе дома не те надох, ах, Севдано, Севдано.
И попитах стара си майка, Севдано:
– Къде ми е хубава Севда, Севдано?
Отговаря стара ми майка, Севдано:
– Не е дошла хубава Севда, Севдано.
Всяка вечер пиян се връщаш, Севдано,
не изтрая хубава Севда, Севдано,
отишла е при майка си, Севдано,
при майка си и при татко си, синко льо.

Снощи е Янка от Балкан слязла

Снощи е Янка
от Балкан слязла.
От Балкан слязла,
във село влязла,
във село влязла,
байряк побила,
Байрак побила,
турчин убила.

Станке ле...

Станке ле, голям дяволе,
стори ми място да седна,
стори ми място да седна
до твойто дясно коляно.
Байно льо, бачо Иване,
мястото ти е сторено,
ала ти време минало
като на стар кон кушия,
като на бивол кирия.

Стъпил Добри

Стъпил Добри, стъпил Добри
на бял мермер камък,
да си мери, да си мери
пиле гласовито.
Не умери, не умери
пиле гласовито,
най умери, най умери
клетото си сърце.
– Дето падна, дето падна,
там ме заровете,
на глава ми, на глава ми
Божи кръст сложете.

* веля - говоря

* вергия - данък

Теменуго, Теменужке

Теменуго, Теменужке мари,
кого любиш, кого мамиш, мари?
Залюбих си млад овчарин, мари,
млад овчарин. шилигарин.
Направи ми нова хурка, мари,
изписал се на хурката –
като преда, да го гледам, мари.
Направил си шарен кавал, мари,
изписал ме на кавала, мари,
като свири – да ме гледа, мари.
Направил си дълъг кривак, мари,
кат' го носи, да ме гледа.

Темна мъгла

Темна мъгла, мамо,
низ полето,
низ полето, мамо,
ширинето.
Не е било, мамо,
темна мъгла,
най е било, мамо,
тежка мъка,
за момето, мамо, комшийчето,
севда гори, мамо,
изгори ме.

Ти, Доне

Забрадила пъстра кърпа
като ясно слънце.
Ти, Доне, ти, нане,
ти байново чедо.
Препасала престилчица
като цигулчица.
Ти, Доне, ти, нане,
ти байново чедо.
Пристегнала сърмен колан
като пъстра змия.
Ти, Доне, ти, нане,
ти байново чедо.

Три години се сакаме...

Три години се сакаме, моме, малка моме,
на бунаро* се найдоме, малка моме.
Ти со ведро, яз со конче, бре пиле шарено.
Море летно слънце огре, зайде, мари малка моме,
месечина разполови, бре пиле шарено.
Не станваме да си ойме, море малка моме.
Пусто ведро корен пушчи, бре пиле шарено,
младо конче заръмжало, мари малка моме.
Сака койно да побегне, бре пиле шарено.
Не ти станваш, нито язка, мари малка моме.
Голема милост си имаме, бре пиле шарено.
Как да станем да си ойме, малка моме...

Тръгнала Румяна

Тръгнала Румяна за вода студена, леле,
Тръгнала Румяна за вода студена.
Насреща ѝ иде едно лудо-младо, леле,
младо неженено.
То на Румяна тихом говори, леле,
то на Румяна тихом говори!
– Я кажи, Румяно, що да ти сторя, леле,
я кажи, Румяно, що да ти сторя?
Стомни да ти счупя, други ще си купиш, леле,
стомни да ти счупя, други ще си купиш.
Китка да ти взема, друга ще набереш, леле,
китка да ти взема, друга ще набереш.
Я дай, Румяно, дай да те целуна,
я дай, Румяно, дай да те целуна.
че целувката се с пари не купува, леле,
че целувката се с пари не купува.

Тъкала Донка престилки

Тъкала Донка престилки,
кат ги' ѝ тъкала, плакала.
Три пъти Донка метнала,
трийсет се жички скъсали.
Викнала Донка да плаче:
– Олеле, мале, мър мале.

* бунар - кладенец

Как ще тъка престилки,
като се късат жичките.
Донкина майка думаше:
– Донке ле, мила мамина,
кога се тъкат престрелки,
не се заглежда в пенджера,
ами се гледа във стана.

Тъкала Донка престилки – II вариант

Тъкала Донка престилки,
Доне, мари, бяло момиче,
престилки със три нищелки.
Три дни ги' й Донка тъкала,
триста се нишки скъсали,
петстотин възла вързали.
Викнала' й Донка да плаче,
майка й я тешеше:
– Не плачи, Донке, не плачи.
Мъчно се тъкат престилки,
лесно се любят ергени
със накривени калпаци
и засукани мустаци.

Тъмен се облак зададе

Тъмен се облак зададе
от връх, от Кожух планина.
Над облак орле летеше,
червено знаме носеше
и на знамето пишеше:
– Ставайте, брайкя, не спите,
зевайте пушки, патрони,
со враго да се биеме
за нашта Македония,
сдружена со Бугария.

У Станкини има...

У Станкини има, мамо, купа слама,
като Станка друга няма.
У Станкини, мила мамо, славей пее,
Станка като слънце грее.
У Станкини има, мамо, стрък иглика,
Станка ми е мен прилика.
У Станкини има, мамо, воденица,
Станка ми е годеница.

Умирам, либе, загивам

Снощи минах покрай вази,
покрай портите.
Ах, умирам, либе, загивам,
но от теб се не дяля.
Аз ти рекох „Добър вечер“,
ти ме жално погледна.
Ах, умирам, либе, загивам,
но от теб се не дяля.
Грях подстори твоята майка,
дето нас двама раздели.
Ах, умирам, либе, загивам,
но от теб се не дяля.

Хаджи Минчо

В Цариграда беглик се продава.
Хаджи Минчо от Търново купува.
Хаджи Хасан иска да ортачи,
Хаджи Минчо турчин ортак не рачи.
Хаджи Хасан люто се закани
да убие Хаджи Минчо в лозята,
Хаджи Минчо го изпревари –
бутна Хасана от моста в реката.

Цар Мурад

Цар Мурад Мари думаше:

– Маро ле, бяла българко,
я си се, Маро, потурчи,
бяла ханъма да станеш.

Че на чардаци да седиш,
жълти жълтици да нижеш
и този ситен маргарит.

– Аз съм си бяла българка,
не искам жълти жълтици,
ни този ситен маргарит.

Цвето моме

Я разтури, Цвето моме, магиите,
душман мори, от Бога да найдеш.
Хлеб си носа, гладен ода,
вода газя, жаден ода,
душман мори, изгорех по тебе,
Цвето мори, китка росно цвейке,
душман мори, изгорех за тебе.

Цъфнало цвете

Цъфнало цвете шарено /или: Цъфнало бяло кокиче/
на Донкините прозорци.
Сутрин го Донка полива,
вечер го Иван обира.

/или/:

Цъфнало цвете шарено
на моминото пенджере.
Сутрин го моме полива,
вечер го момче обира.

Черней, горо

Черней, горо, черней, сестро,
двама да чернеем.
Ти за твойте листе, горо,
аз за моята младост.
Твоите листе, горо, сестро,
пак ще да покарат.
Мойта младост, горо, сестро,
няма да се върне.

Чувай се, лепо, Марушо мори

– Чувай се*, лепо, Марушо мори,
да не те срета** у тесни сокаци***,
севда голема.

– А бре гидийо, бре севдалийо,
ако ме срещиш, що ке ми сториш,
севда голема?

– Ке ти целивам белото лице,
белото лице, църните очи,
севда голема.

– А бре гидийо, бре севдалийо,
моето лице не е симитче****,
да го изедиш.

Моите очи не са череша,
да ги назобиш.

А бре гидийо, бре севдалийо...

Шар планина

Се подклати Шар планина,
та подклати три овчари.

Първи овчар ѝ се моли:

– Пушчи мене, Шар планино,
имам жена, шо ме жалва.

– Жена жали ден до пладня.

Втори овчар му се моли:

– Пушчи мене, Шар планино,
имам сестра, шо ме жалва.

– Сестра жалва дор три годин.

Трети овчар му се моли:

– Пушчи мене, Шар планино,
имам майка, шо ме жалва.

– Айде, оди си, млад овчарин,
майка жалва дор до гроба,
майка жалва дор до веко.

* чувай се - пази се

** срета - срещна

*** сокак - път, улица

**** симит - бял хляб

Що си, Тодоре?

Що си, Тодоре, кахърен,
що си, Тодоре, кахърен?
Тодоре, Тодоре,
Тодоре, дърто магаре.
Тръгнах, лелю,
да се женя.
Тодоре, Тодоре,
Тодоре,
дърто магаре.
Не намерих млада булка,
най намерих
стара баба.
Тодоре, Тодоре,
Тодоре, дърто магаре.
Тъкмо лика и прилика,
Тодоре, Тодоре,
Тодоре, дърто магаре.

Що да чина, девойко?

– Що да чина, девойко, тебе да те видя?
– Айде, юначе, яз ке те науча.
Ази ке се стора болна, умерашчем.
А ти ке се сториш младо екимджийче*.
Младо екимджийче, билки да продаваш,
билки да продаваш край нашата къшча.
Аз ке я пуша, мойта стара майка,
мойта стара майка билки да откупе,
а ти ке му речиш: „Яз дома ке дойда,
яз дома ке дойда, дома да я вида,
дома да я вида от шо боля леже,
от шо боля леже, билка да му дадам“.

* екимджия - лекар, лечител

Що ми е мило и драго

Що ми е мило,
мило и драго
во Струга града, мамо,
дукян да имам.
На кепенците, мамо,
да седам,
стружките моми, мамо,
моми да гледам.
Кога на вода,
вода ми одат,
со тия стомни, мамо,
стомни шарени.
Со тия лица
бели, засмени,
со тия очи църни череши,
со тия вежди тънки гайтани.

Припев: /след всяко четиристишие/

Леле, варај, моме,
моме Калино,
во Струга града, мамо,
дукян да имам.

Яна гrede от байната

Яна гrede от байната,
измиена, избелена.
Де гиди, Яно, де гиди, младо ле.
Лудо гrede от механа, де гиди...
Ръце шири да я грабне, де гиди...
Яна му се измолела:
– Немой, лудо, шо ке сториш, де гиди...
Ако съм ти на къмето,
сама дома ке ти дойда.
– Дойди, кале Яно, де гиди,
де лудо-младо де.

Я викни...

– Я викни, Славке, запей ми,
от едно гърло два гласа,
от една уста две думи.
– Не мога, байно, да пея,
много съм тъжна, кахърна.
Либето ми се сгодило,
в неделя сватба ще прави.
Не ми е, байно, до песен,
сърцето ми е ранено”.

Я кажи ми...

Я кажи ми любе, обади
коя ли вечер да дойда
на вашта герджик седянка.
До тебе, любе, да седна,
до твойто дясно коляно.
И песен да си запеем
за нашта севда голяма.
Кажи ми, любе, кажи ми,
коя ли вечер да дойда...

СЪДЪРЖАНИЕ

Айде да му речем.....	5
Ангьо мори	6
Баба Минковца	7
Билияна платно белеше	7
Бог да го убие.....	8
Болен ми лежи	8
Бонка се в гора изгуби	8
Боряно, Борянке	9
Вземи я, мале	9
Гледай ме, гледай.....	10
Гроздана	10
Горо ле, зелена	11
Гукни, гукни, гугутке	11
Гусла гуси	11
Даваш ли, даваш.....	12
Дафино, вино цървено	12
Два са бора	13
Девоичиня	13
Джунджур, девойко	14
Дома ли си?	14
Доне, Донке	14
Забравил бях да се женя	14
Закукала синя кукувица	15
Залюляла Янка	15
Заплакала е гората	16
Кавали свирят в усой	16
Кальо ле	17
Кате, лично девойче	17
Каква мома видох	17
Калудка мома хубава	18
Китка ти падна	18
Кога зашумят шумите	18
Койна явам	19
Коледарска	19
Коледарска - II вариант	19
Кравай скача от полица	20

Лаленце се люлее	20
Лудо младо... ..	21
Луковитски моми	21
Мало момче	21
Малки моми	22
Мануш войвода	22
Мари моме	23
Мари бабо	23
Марко дойде	23
Милка мома	24
Милкано моме	24
Милкано моме - II вариант	24
Милните моми	24
Млада невеста	25
Момиче, малък дяволе	25
Момиче, малък дяволе - II вариант	25
Момче горнянче	26
На първо либе кум да бидам	26
Нали ти рекох... ..	26
Недо, Недке	27
Не оди, Тинке, на пазар	27
Не кичи се	27
Нова се чешма заправи	28
От Анадоло си греда	28
Отде взе... ..	29
Орал дядо	29
Остана Станка сираче	29
Пеперуда	30
Под горица	30
Пиле Трено	31
Пило лудо, пило	31
Прела баба	31
Прощавай, мамо... ..	32
Пусни ми, лелъо, Тодорка	32
Пусни ме, любе	32
Пустите му моми	33
Размирила се Влашката земя	33

Рано е Радка ранила	33
Росен здравец	34
Сам си се Стоян похвалил	34
Севда	36
Севдините очи	36
Седна Мара	36
Село, село, пусто село	37
Синко Стояне	37
Скъсал си Черньо чехлите	37
Слушай, моме	38
Снощи вечер	38
Снощи е Янка от Балкан слязла	39
Станке ле... ..	39
Стъпил Добри	39
Теменуго, Теменужке	40
Темна мъгла	40
Ти, Доне	40
Три години се сакаме... ..	41
Тръгнала Румяна	41
Тъкала Донка престилки	41
Тъкала Донка престилки - II вариант	42
Тъмен се облак зададе	42
У Станкини има... ..	43
Умирам, либе, загивам	43
Хаджи Минчо	43
Цар Мурад	44
Цветомоме	44
Цъфнало цвете	44
Черней, горо	44
Чувай се, лепо, Марушо мори	45
Шар планина	45
Що си, Тодоре?	46
Що да чина, девойко?	46
Що ми е мило и драго	47
Яна греде от байната	47
Я викни... ..	48
Я кажи ми... ..	48

МКПД „Гоце Делчев“

ЩО МИ Е МИЛО И ДРАГО
Сборник, 115 народни песни

—
Българска, първо издание
—

Автор-съставител: Катя Бакърджиева
Художник на корицата: Детелина Калева
Графичен дизайн и предпечат: Йорданка Богдева

ISBN 978-954-92020-5-2
Издателство: OMETEO

—
Печатница: Мирал, Варна